

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/91/2019
Identifikačné číslo spisu: 6116207215
Dátum vydania rozhodnutia: 10.12.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Hullová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:6116207215.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140, proti žalovanému 1/ A. J. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, XXX XX L. L., zastúpenému Aequitas s.r.o., so sídlom Dolná 19, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 36 628 841 a žalovanej 2/ L.. C. Y., nar. XX.XX.XXXX, bytom B. X, XXX XX L. L., o určenie popretej pohľadávky, o dovolaní žalovaného 1/ proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoKR/26/2018-553 z 27. marca 2019, takto

rozhodol:

I. P r i p ú š ť a, aby do konania na miesto žalobcu Československá obchodná banka, a.s., so sídlom Žižkova 11, 811 02 Bratislava, IČO: 36 854 140 vstúpila spoločnosť Cod SPV 3, s.r.o., so sídlom Za Humnami 3666/44, 949 01 Nitra, IČO: 52 021 611.

II. Dovolanie o d m i e t a .

III. Žalobca m á proti žalovanému 1/ n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Banská Bystrica (ďalej aj „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 64Cbi/8/2016-438 zo 17. apríla 2018 konanie proti žalovanej 2/ zastavil (výrok I.), určil, že v konkurznom konaní na majetok úpadcu V A V invest s.r.o. „v konkurze“, so sídlom Námestie SNP 3, 974 01 Banská Bystrica, IČO: 31 615 325 (ďalej aj „úpadca“), vedenom Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 2R 8/2015, pohľadávka žalobcu v celkovej výške 3.409.305,29 €, vzniknutá na základe Dohody o pristúpení k záväzku č. 1497/13/44643 z 19.12.2013, uplatnená Prihláškou pohľadávky č. 1 zo 16.02.2016 v znení jej príloh, zapísaná v zozname pohľadávok pod poradovým číslom 89, je v celom rozsahu oprávnená čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečovacieho práva, s právom na oddelené uspokojenie zo speňaženia majetku úpadcu špecifikovaného v Prihláške pohľadávky č. 1 zo 16.02.2016 v znení jej príloh (výrok II.), žalovanej 2/ priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok III.) a žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% (výrok IV.).

1.1 V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol, že na pojednávaní dňa 17.04.2018 žalobca

vzal žalobu proti žalovanej 2/ v celom rozsahu späť, v dôsledku čoho konanie podľa § 144, § 145 ods. 1 a § 146 ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“) proti žalovanej 2/ zastavil. Ešte pred zastavením konania žalovaní 1/ a 2/ (ďalej aj „žalovaní“) spoločným podaním z 03.10.2016 navrhli prerušenie konania s poukazom na to, že otázka existencie alebo neexistencie pohľadávky žalovaných z titulu náhrady škody je predmetom konania vedeného na Krajskom súde Krems an der Donau (ďalej aj „Krajský súd“) pod sp. zn. 3Cg 18/16h-2, v ktorom sa rieši otázka, ktorá má zásadný význam pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v predmetnom spore, v dôsledku čoho je daná prekážka litispendencie vo vzťahu k predmetnému konaniu. Žiadali preto, aby súd prvej inštancie rozhodol o prerušení konania do právoplatnosti rozhodnutia vo veci vedenej na Krajskom súde. K návrhu žalovaných na prerušenie konania súd prvej inštancie uviedol, že predmetom sporu je určenie pohľadávky, ktorá bola v konkurznom konaní vedenom na majetok úpadcu popretá žalovaným 1/ ako iným konkurzným veriteľom a účelom predmetného incidenčného sporu je rozhodnúť o tom, či dôvody obsiahnuté v popieracom prejave zodpovedajú skutočnosti a vylučujú pohľadávku žalobcu z uspokojenia v konkurze tak, ako bola prihlásená. Žalovaný 1/ pohľadávku žalobcu poprel z dôvodu, že zanikla započítaním, keď na započítanie bola použitá pohľadávka z titulu náhrady škody, ktorá mala vzniknúť žalovanej 2/ proti žalobcovi.

1.2 Súd prvej inštancie konštatoval, že v prípade namietania existencie pohľadávky použitej na započítanie, je vždy v právomoci súdu posúdiť, či takáto pohľadávka existovala, a to aj vtedy, ak o takejto pohľadávke je vedené samostatné konanie, ktoré ešte nebolo právoplatne skončené. Takéto iné prebiehajúce konanie - z hľadiska prejudiciálnej otázky existencie pohľadávky spôsobilaj na započítanie - nezakladá prekážku litispendencie. Konaním na Krajskom súde nebola založená prekážka litispendencie, pretože žalovaní sa (v procesnom postavení žalujúcej strany) domáhajú proti žalobcovi (v procesnom postavení žalovanej strany), aby súd vydal rozsudok, v ktorom určí, že žalobca ručí žalovaným 1/ a 2/ za všetky už vzniknuté, ale ešte nevyčísľiteľné škody, ako aj momentálne neznáme alebo nevyčísľiteľné budúce škody z protiprávneho zamietnutia plánu reštrukturalizácie vo funkcii člena výboru veriteľov na zasadnutí výboru veriteľov dňa 11.02.2015. Nie je preto pravdivé tvrdenie, že žalovaní sa v konaní na Krajskom súde domáhajú náhrady škody. Keďže nebol zistený zákonný dôvod na prerušenie konania, súd prvej inštancie pokračoval ďalej v spore nariadením pojednávania.

1.3 Pokiaľ žalovaní na pojednávaní dňa 17.04.2018 preukázali, že na základe žaloby podanej dňa 11.12.2017 je na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Cbi/1/2017 vedené konanie, v ktorom sa žalovaní (v procesnom postavení žalobcov) domáhajú proti žalobcovi (v procesnom postavení žalovaného 2/) náhrady škody, súd prvej inštancie ani na základe tohto konania nezistil dôvod, pre ktorý by mal konanie v predmetnom incidenčnom spore prerušiť, a to z rovnakých dôvodov, ako v prípade konania na Krajskom súde.

1.4 Súd prvej inštancie považoval za preukázané, že prihláškou pohľadávky zo 16.02.2016 (ktorá bola následne zapísaná do zoznamu pohľadávok pod poradovým číslom 89) si žalobca v konkurznom konaní úpadcu prihlásil zabezpečenú pohľadávku v celkovej výške 3.409.305,29 €, vyplývajúcu z Dohody o pristúpení k záväzku č. 1497/13/44643 z 19.12.2013, na základe ktorej sa úpadca ako spoludlžník zaviazal splniť za spoločnosť REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica záväzky vyplývajúce z úverovej zmluvy č. 75600-2617020/4900, uzavretej dňa 23.10.2007 medzi dlžníkom REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica a právnym predchodcom žalobcu. Na základe úverovej zmluvy bol dlžníkovi poskytnutý účelový úver vo výške 4.833.226,45 €, pričom spoludlžník a dlžník sa zaviazali vrátiť veriteľovi poskytnuté peňažné prostriedky do 31.03.2014. Dňa 22.03.2016 bola pohľadávka žalobcu popretá žalovaným 1/ ako iným veriteľom čo do poradia, výšky, právneho dôvodu, poradia zabezpečovacieho práva a zabezpečenia zabezpečovacím právom z dôvodu zániku pohľadávky, keď dňa 04.01.2016 žalovaná 2/ ako postupca postúpila pohľadávku v celkovej výške 3.500.000 € spoločnosti REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica ako postupníkovi. Pohľadávka postupcu vznikla z titulu škody, ktorú mal spôsobiť žalobca postupcovi v celkovej výške 14.836.109,755 €. Dňa 22.03.2016 žalobca prevzal oznámenie o postúpení pohľadávky, ako aj oznámenie o jednostrannom započítaní z 18.03.2016. Vzhľadom na dôvod popretia súd prvej inštancie vyhodnocoval, či prihlásená pohľadávka žalobcu zanikla započítaním, a teda, či dlžník mal proti žalobcovi pohľadávku spôsobilú na započítanie. Žalovaný 1/ sa bránil v spore tvrdením, že tým, že na

schôdzi veriteľského výboru sa žalobca zdržal hlasovania, porušil povinnosť člena veriteľského výboru konať v spoločnom záujme všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok, čo malo za následok vznik škody.

1.5 Súd prvej inštancie upriamil pozornosť na to, že o schválení alebo zamietnutí návrhu reštrukturalizačného plánu rozhoduje veriteľský výbor do 15 dní od jeho predloženia, pričom ak má veriteľský výbor k návrhu plánu výhrady, môže predkladateľovi plánu určiť lehotu najviac 15 dní na prepracovanie plánu a následne do 15 dní od predloženia prepracovaného plánu veriteľský výbor rozhodne o schválení alebo zamietnutí plánu. Veriteľský výbor, ktorého zákonnou povinnosťou je konať v záujme všetkých veriteľov, musí zamietnuť taký reštrukturalizačný plán, ktorý neumožňuje dosiahnuť pre všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok čo najvyššiu mieru uspokojenia ich pohľadávok a ktorý neumožňuje dosiahnuť lepšie uspokojenie veriteľov, ako by bolo v konkurze. Ak teda v danom prípade veriteľský výbor vrátil návrh plánu na prepracovanie a ak následne veriteľský výbor návrh plánu úpadcu neschválil, išlo o výkon zákonných práv veriteľského výboru, ktorý nemôže predstavovať porušenie právnej povinnosti podľa § 420 Občianskeho zákonníka (ďalej aj „OZ“) a ani porušenie povinnosti zo záväzkového vzťahu podľa § 373 Obchodného zákonníka (ďalej aj „Obch. zák.“). Pokiaľ žalovaný 1/ tvrdil, že žalobca výkonom zákonného práva porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť, že nekonal v záujme všetkých veriteľov a tak, aby bola dosiahnutá čo najvyššia miera uspokojenia pohľadávok všetkých veriteľov, bolo na žalovanom 1/, aby tieto svoje tvrdenia aj preukázal. Žalovaný 1/ nepreukázal, že v prípade schválenia reštrukturalizačného plánu by skutočne došlo k vyššej miere uspokojenia veriteľov všetkých prihlásených pohľadávok ako v konkurze a najmä nepreukázal, že reštrukturalizačný plán by bol skutočne reálny a vykonateľný, teda že by ho úpadca bol plnil. Súd prvej inštancie preto dospel k záveru, že žalovaný 1/ v popieracom úkone a ani v súdnom spore nepreukázal, že neschválením návrhu reštrukturalizačného plánu žalobca porušil všeobecnú prevenčnú povinnosť, resp. že porušil inú právnu povinnosť.

1.6 Ak by žalovaný 1/ aj preukázal porušenie povinnosti žalobcu, a teda protiprávny úkon žalobcu, žalovaný 1/ nepreukázal ďalší zákonný atribút náhrady škody, a to vznik škody a príčinnú súvislosť medzi porušením povinnosti (príčina) a vznikom škody (následok). Nepostačuje totiž, ak vzťah príčiny a následku je iba sprostredkovaný, t. j. ak už vzniknutý priamy následok pôvodného protiprávneho úkonu spolu s ďalšími skutočnosťami, neovplyvniteľnými škodcom, vyvolá ďalšiu škodu, ku ktorej však protiprávny úkon škodcu vôbec nesmeroval.

1.7 Na pojednávaní dňa 17.04.2018 právny zástupca žalovaných uviedol, že škoda vznikla žalovanej 2/ ako spoločníkovi úpadcu. Poukázal na konanie vedené na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Cbi/1/2017 a navrhol vykonať dokazovanie spisom z tohto konania. K uvedenému súd prvej inštancie konštatoval, že súdny spis z iného súdneho konania sám o sebe nie je dôkazným prostriedkom, preto nie je povinnosťou súdu v prebiehajúcom súdnom konaní oboznamovať sa so spismi z iného súdneho konania a ani s dôkazmi, ktoré boli vykonané v inom súdnom konaní. Povinnosťou každej strany a v ktoromkoľvek štádiu civilného sporového konania je pripojiť dôkazy, na ktoré sa odvoláva. Napriek uvedenému konštatovaniu dňa 17.04.2018 prerušil pojednávanie za účelom získania súkromného znaleckého posudku č. 23/2017 z konania vedeného pod sp. zn. 31Cbi/1/2017, ktorý bol vyhotovený za účelom vyčíslenia škody a ušlého zisku, ktoré mali vzniknúť spoločnosti úpadcu, pričom dospel k tomu, že z neho nie je možné prijať záver, že neschválením reštrukturalizačného plánu žalovanému 1/ ako spoločníkovi úpadcu vznikla škoda, resp. záver, že medzi porušením povinnosti žalobcu a škodou žalovanej 2/ je priamy vzťah príčiny a následku, teda že uplatňovaná škoda žalovanej 2/ ako spoločníkovi úpadcu vznikla vo vecnej súvislosti s neschválením plánu členmi veriteľského výboru. S poukazom na uvedené dospel k záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal, že žalovaná 2/ mala proti žalobcovi pohľadávku titulom náhrady škody, v dôsledku čoho spoločnosti REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica žalovaná 2/ nemohla platne a účinne postúpiť pohľadávku proti žalobcovi, keďže postúpená môže byť iba pohľadávka, ktorá existuje. Pretože spoločnosť REAL IB, s.r.o. nemala proti žalobcovi pohľadávku, ktorú by mohla použiť na započítanie, tak na základe jednostranného započítacieho úkonu uvedenej spoločnosti z 18.03.2016 potom nezanikla pohľadávka žalobcu, prihlásená do konkurzu vedeného na majetok úpadcu.

1.8 K návrhu právneho zástupcu žalovaných na výsluch žalovaných na okolnosti vzniku škody a jej výšky súd prvej inštancie uviedol, že právny zástupca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré by bolo možné preukázať len výsluchom žalovaných, preto navrhnutý dôkaz nevykonali.

2 O odvolaní žalovaného 1/ rozhodol Krajský súd v Banskej Bystrici (ďalej aj „odvolací súd“) rozsudkom č. k. 41CoKR/26/2018-553 z 27. marca 2019, ktorým rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutom výroku II. vo veci samej a v závislom výroku IV. o trovách konania potvrdil ako vecne správny podľa § 378 ods. 1 CSP a žalobcovi priznal proti žalovanému 1/ nárok na náhradu trov odvolacieho konania. Konštatoval, že odvolanie prejednal v rozsahu danom ustanovením § 379 CSP, rešpektujúc viazanosť odvolacími dôvodmi podľa § 380 ods. 1 CSP, bez nariadenia pojednávania, pretože nepovažoval za potrebné zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 385 ods. 1 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalovaného 1/ nie je dôvodné. Vychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, ktorý v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci potrebný pre rozhodnutie, vykonané dôkazy vyhodnotil v súlade s § 191 ods. 1 CSP a svoje rozhodnutie náležitým spôsobom odôvodnil podľa § 220 ods. 2 CSP. S dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie sa stotožnil a v podrobnostiach na ne odkázal, pričom sa zaoberal námietkami žalovaného 1/ v odvolaní.

2.1 K procesnej námietke ohľadom neprerušenia konania zo strany súdu prvej inštancie uviedol, že § 164 CSP upravuje tzv. fakultatívne prerušenie konania, to znamená také prerušenie konania, ktoré nie je pre samotné konanie nevyhnutné. Hlavnými kritériami pre posúdenie opodstatnenosti prerušenia konania podľa § 164 CSP sú vhodnosť, dĺžka konania, právo sporových strán na rýchlu a účinnú ochranu aj v intenciách článku 17 CSP, zamedzenie prípadných odlišných rozhodnutí súdov o tej istej otázke na podklade zhodných skutkových okolností a hospodárnosť konania. Predmetný incidenčný spor začal dňa 20.04.2016 a žaloba o náhradu škody vedená na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Cbi/1/2017 bola podaná dňa 11.12.2017. Prerušenie predmetného konania podľa § 164 CSP až do právoplatnosti skončenia neskôr začatého konania o náhradu škody - spomedzi iných možných opatrení - je najzdĺhavejším opatrením v postupe súdu pri vedení konania, nakoľko ochrana práv účastníkov predmetného súdneho konania by sa mohla reálne naplňať až po právoplatnom skončení neskôr začatého konania o náhradu škody, čo je v rozpore s článkom 17 CSP. Súd prvej inštancie preto rozhodol správne, keď predmetné konanie vedené pod sp. zn. 64Cbi/8/2016 neprerušil do právoplatnosti skončenia konania vedeného pod sp. zn. 31Cbi/1/2017 a v incidenčnom spore si samostatne vyriešil ako tzv. predbežnú otázku to, či pohľadávka veriteľa voči úpadcovi vo výške 3.409.305,29 € zanikla započítaním pohľadávky.

2.2 K odvolacej námietke žalovaného 1/, že rozhodnutie súdu prvej inštancie neprerušit konanie považuje za prekvapivé, nakoľko iné súdne konania vedené medzi žalovanými a inými veriteľmi úpadcu z dôvodu započítania nároku na náhradu škody oproti prihláseným pohľadávkam veriteľov boli prerušené (napr. konanie vedené Okresným súdom Banská Bystrica pod sp. zn. 62Cbi/7/2016) odvolací súd poukázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 41CoKR/19/2018-333 z 24.10.2018, ktorým rozhodol o odvolaní žalobcu práve proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 62Cbi/7/2016-247 zo 07.05.2018, ktorým bolo prerušené konanie do právoplatnosti skončenia konania vedeného na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Cbi/1/2017, pričom odvolací súd zmenil napadnuté uznesenie súdu prvej inštancie tak, že návrh žalovaného 2/ na prerušenie konania zamietol.

2.3 K odvolacej námietke žalovaného 1/, že súd prvej inštancie odmietol vykonať dokazovanie pripojením súdneho spisu sp. zn. 31Cbi/1/2017 odvolací súd poukázal na ustanovenie § 185 ods. 1 CSP, podľa ktorého súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná s tým, že súd nemusí vykonať všetky účastníkom navrhnuté dôkazy. Výber dôkazov, ktoré sa budú v rámci dokazovania vykonávať, je výlučne na súde, ktorý musí dbať na to, aby nevyhlúčil taký dôkaz, ktorý má potenciál preukázať rozhodný skutkový poznatok tvrdený účastníkom, ak tento skutkový poznatok nebude preukazovať iným dôkazom. Pokiaľ sa súd rozhodne navrhnutý dôkaz nevykonať, musí to zdôvodniť v odôvodnení svojho rozhodnutia, čo súd prvej inštancie aj urobil, keď v odôvodnení napadnutého rozhodnutia zdôvodnil, prečo nevykonali dokazovanie pripojením celého spisu sp. zn. 31Cbi/1/2017, s čím sa

odvolací súd stotožnil.

2.4 Odvolací súd ďalej uviedol, že (rovnako ako súd prvej inštancie) sa mohol zaoberať len dôvodmi popretia pohľadávky žalobcu zo strany žalovaného 1/. Súd prvej inštancie preto postupoval správne, keď sa zaoberal len tým, či prihlásená pohľadávka žalobcu zanikla započítaním a či dlžník mal proti žalobcovi pohľadávku spôsobilú na započítanie. Podľa názoru žalovaného 1/ mu žalobca spôsobil škodu tým, že nebol schválený reštrukturalizačný plán úpadcu, teda protiprávnym odmietnutím plánu reštrukturalizácie žalobcom a ostatnými členmi veriteľského výboru. Odvolací súd zhodne so záverom súdu prvej inštancie konštatoval, že je právom veriteľského výboru hlasovať o zamietnutí dlžníkom predloženého reštrukturalizačného plánu, výkonom ktorého nemôže dôjsť k porušeniu povinnosti jednotlivých členov veriteľského výboru, resp. samotného veriteľského výboru. U žalovaného 1/ dochádza k zjavnému zamieňaniu práva veriteľa na schválenie reštrukturalizačného plánu s neexistujúcou povinnosťou člena veriteľského výboru plán schváliť.

2.5 Ďalej poukázal na to, že pre priznanie nároku na náhradu škody zákon vyžaduje určité predpoklady, ktoré musia byť splnené kumulatívne. Ak súd zistí nespĺnenie čo i len jedného z predpokladov, nárok na náhradu škody nie je možné priznať. Rozhodnutie súdu prvej inštancie obsahuje podrobné vysvetlenie, prečo súd prijal záver, že k porušeniu právnej povinnosti - ako jedného zo základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu podľa § 420 ods. 1 OZ žalobcom nedošlo a rovnako nedošlo ani k porušeniu povinnosti zo záväzkového vzťahu podľa § 373 Obch. zák. Žalovaný 1/ v konaní nepreukázal, že v prípade schválenia plánu by došlo k vyššej miere uspokojenia veriteľov všetkých prihlásených pohľadávok ako v konkurze, najmä nepreukázal, že plán by bol skutočne reálny a vykonateľný, teda že by ho úpadca bol plnil. Súd prvej inštancie preto dospel k správne právnemu názoru, že nebolo preukázané, že neschválením návrhu reštrukturalizačného plánu žalobca ako člen veriteľského výboru porušil všeobecnú prevenčnú, resp. inú právnu povinnosť. Odvolací súd sa stotožnil aj so zistením a záverom súdu prvej inštancie, že žalovaný 1/ nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi prípadným porušením povinnosti a vznikom prípadnej škody. Poukázal na to, že návrh na povolenie reštrukturalizácie podal samotný žalobca v čase, keď na konkurznom súde bol veriteľom podaný aj návrh na vyhlásenie konkurzu na majetok úpadcu, z čoho nemožno dospieť k záveru, že neschválením reštrukturalizačného plánu žalovanému 1/ ako spoločníkovi úpadcu vznikla škoda a ani záver, že medzi prípadným porušením povinnosti žalobcu a škodou žalovanej 2/ je priamy vzťah príčiny a následku, a teda, že uplatňovaná škoda žalovanej 2/ ako spoločníkovi úpadcu vznikla vo vecnej súvislosti s neschválením plánu členmi veriteľského výboru. Súd prvej inštancie preto dospel k správne právnemu záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal, že žalovaná 2/ mala proti žalobcovi pohľadávku titulom náhrady škody, ktorú mohla platne a účinne postúpiť spoločnosti REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica. Keďže postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, spoločnosť REAL IB, s.r.o. nemala proti žalobcovi pohľadávku, ktorú by mohla použiť na započítanie a na základe jednostranného započítacieho úkonu uvedenej spoločnosti z 18.03.2016 potom nezanikla ani pohľadávka žalobcu prihlásená do konkurzu vedeného na majetok úpadcu. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd uzavrel, že námietky žalovaného 1/ v odvolaní nie sú dôvodné.

3 Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný 1/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie podľa ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Navrhoval, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a priznal mu nárok na náhradu trov konania.

3.1 K ustanoveniu § 420 písm. f/ CSP dovolateľ uviedol, že súd prvej inštancie nevykonal dokazovanie pripojením súdneho spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Cbi 1/2017, čo považuje za nesprávny procesný postup, ktorým mu súd znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, pričom uvedený nesprávny procesný postup súdu prvej inštancie nebol napravený ani v odvolacom konaní. Poukázal na to, že súd prvej inštancie ako predbežnú otázku posudzoval vznik a existenciu pohľadávky na náhradu škody a platnosť započítania. Porušenie povinnosti je otázkou skutkovou, ako aj otázkou právnou, kedy súd musí predovšetkým skúmať, k akému konaniu došlo a či týmto konaním bola porušená právna povinnosť.

Vznik škody je otázkou skutkovou, rovnako ako príčinná súvislosť medzi porušením povinnosti a vznikom škody. Vo vzťahu k preukazovaniu porušenia povinnosti, vzniku škody a príčinnej súvislosti navrhol vykonať dokazovanie pripojením spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Cbi 1/2017, avšak súd prvej inštancie tento spis nepripojil.

3.2 Nesúhlasil s konštatovaním súdu, že je povinnosťou každej strany v ktoromkoľvek štádiu civilného sporového konania pripojiť dôkazy, na ktoré sa odvoláva. Uvedené konštatovanie nemá oporu v platnom práve, nakoľko vychádza z hrubej dezinterpretácie zásad sporového konania, vyjadrených v CSP. Aplikáciou článkov 3 a 4 CSP súd prvej inštancie zjavne vzťahoval ustanovenie § 132 ods. 3 (týkajúce sa povinnosti žalobcu pripojiť k žalobe dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa) aj na žalovaných, z čoho vyvodil povinnosť žalovaných pripojiť k svojim vyjadreniam dôkazy, ktorých povaha to pripúšťa, okrem tých, ktoré nemôžu bez svojej viny pripojiť. V uvedenom prípade však nie je prípustná analógia a dotváranie práva súdom, nakoľko v súlade s článkom 4 CSP sa analógia použije len v prípade, ak sa právna vec nedá prejednať a rozhodnúť na základe výslovného ustanovenia CSP, ktorý pre vyjadrenie procesnej strany vystupujúcej v spore na strane žalovaných obsahuje samostatné ustanovenie § 167 ods. 2 CSP, z ktorého vyplýva, že CSP ukladá žalovaným povinnosť pripojiť listiny, na ktoré sa odvolávajú a označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Vzhľadom na zákonnú definíciu dôkazu nemožno odmietnuť vykonať dôkaz pripojením súdneho spisu s poukazom na to, že súdny spis nie je sám o sebe dôkazom. Pripojením súdneho spisu je potrebné rozumiť pripojenie listín tvoriacich súdny spis, vrátane právnych vyjadrení, listinných dôkazov, zápisníc o procesných úkonoch ako je napríklad výsluch svedka alebo strany a podobne.

3.3 Pokiaľ súd prvej inštancie nerozhodol o prerušení konania, potom mal vykonať dokazovanie o existencii pohľadávky, ktorá bola započítaná oproti pohľadávke žalobcu pripojením spisu sp. zn. 31Cbi 1/2017. Opačný postup zaťažuje sporové strany povinnosťou predkladať súdu opakovane totožné dôkazy, prípadne opakovane vypočúvať svedkov a sporové strany k totožným otázkam, na rovnakom právnom základe a v rovnakej právnej veci. S poukazom na § 186 ods. 1 CSP (podľa ktorého skutočnosti všeobecne známe alebo známe súdu z jeho činnosti, ... sa nedokazujú) súd by mal sám od seba prihliadať na skutočnosti zistené súdom v inom konaní, nakoľko ide o skutočnosti známe súdu z jeho činnosti. Postup súdu by mohol byť považovaný za správny výlučne v prípade, ak by súd vykonal iné dôkazy na preukázanie tvrdení žalovaného (napr. výsluch svedkov). Súd prvej inštancie však nevykonal ani žalovaným navrhnutý výsluch strany a svedka s poukazom na to, že právny zástupca neuviedol žiadne konkrétne skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo a ktoré by bolo možné preukázať len výsluchom strany žalovaných.

3.4 K dovolaciemu dôvodu v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolateľ uviedol, že rozhodnutie súdov záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok, ktoré neboli v praxi dovolacieho súdu riešené:

1. Či má člen veriteľského výboru pri hlasovaní o schválení reštrukturalizačného plánu zákonnú povinnosť konať v záujme všetkých veriteľov alebo či ide výlučne o výkon práva, s ktorým nie sú spojené žiadne povinnosti?

2. Či má člen veriteľského výboru povinnosť poznať záujmy veriteľov (a prípadne požiadať týchto veriteľov o vyjadrenie k reštrukturalizačnému plánu) alebo sa ich spoločný záujem na čo najvyššom uspokojení ich pohľadávok predpokladá a posúdenie miery uspokojenia pohľadávok v konkurze a v reštrukturalizácii a miery ich výhodnosti pre veriteľov je výlučne na rozhodnutí člena veriteľského výboru?

3.5 Dovolateľ nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie, s ktorým sa stotožnil aj odvolací súd, že konaním žalobcu ako člena veriteľského výboru, ktorý sa zdržal hlasovania o reštrukturalizačnom pláne, nedošlo k porušeniu povinnosti člena veriteľského výboru podľa § 127 ods. 4 zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii v znení neskorších predpisov (ďalej aj „ZKR“), pretože hlasovanie člena veriteľského výboru o schválení alebo neschválení reštrukturalizačného plánu je výkonom práva, ktorým nemôže dôjsť k porušeniu povinnosti člena veriteľského výboru. Poukázal na to, že ak by došlo k schváleniu reštrukturalizačného plánu, tak pri bežnom chode vecí by sa dala odôvodnene očakávať realizácia úspešné dokončenie projektov. Protiprávnym odmietnutím reštrukturalizačného plánu žalobcom a ostatnými členmi veriteľského výboru a tým pádom zahájením konkurzu dochádza k

masívnemu znehodnoteniu obchodných podielov žalovaných ako spoločníkov úpadcu. Zatiaľ čo by totiž úpadca počas reštrukturalizačného konania bol podnikateľsky činný, s cieľom generovania ziskov a tým pádom dosiahnutia vyššieho uspokojenia veriteľov, v konkurznom konaní sa zásadne zhodnocuje majetok úpadcu za likvidačné hodnoty. Zo súkromných znaleckých posudkov vyhotovených v konaní vedenom pod sp. zn. 31Cbi 1/2017 vyplýva, že celkové škody spôsobené konkurzom na majetok úpadcu k dátumu vyhotovenia znaleckého posudku č. 18/2017 z 27.03.2017 sú vo výške 114.592.000 € a k dátumu vyhotovenia znaleckého posudku č. 27/2017 z 28.07.2017 sú vo výške 98.649.399,80 €.

3.6 Podľa názoru dovolateľa, konanie resp. nekonanie členov veriteľského výboru (teda aj žalobcu) je protiprávnym úkonom a priamou príčinou vzniku škody. Žalobca ako člen veriteľského výboru je povinný postupovať v súlade so ZKR a je povinný dodržiavať zásady platné pri reštrukturalizačnom, resp. pri konkurznom konaní. Podľa § 127 ods. 4 ZKR sú členovia veriteľského výboru povinní postupovať v spoločnom záujme všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok. Týmto spôsobom sa má dosiahnuť nielen maximálne možné uspokojenie veriteľov, ale aj čo najlepšie zhodnotenie majetku úpadcu, a to pri súčasnom pokračovaní podnikania, pri ktorom sa predpokladá, že sa dosiahnu zisky. Reštrukturalizačný plán, ktorý bol veriteľskému výboru predložený na odsúhlasenie a schválenie, ponúkal veriteľom vyšší stupeň uspokojenia ich pohľadávok, ako tomu bude v konkurznom konaní. Členovia veriteľského výboru žiadnym spôsobom neskúmali záujem ostatných veriteľov prihlásených pohľadávok, čím uprednostnili záujmy vlastné, pred záujmami spoločnými. Uvedeným konaním došlo k porušeniu povinnosti vyplývajúcej z § 127 ods. 4 ZKR, teda povinnosti konať v mene všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok. Samotné právo hlasovať ohľadom reštrukturalizačného plánu neoprávňuje členov veriteľského výboru konať svojvoľne, ale ich zaväzuje postupovať a hlasovať zodpovedne, so zreteľom na záujmy všetkých veriteľov. Konanie žalobcu a ostatných členov veriteľského výboru bolo protiprávne, pretože neporušili len všeobecnú prevenčnú povinnosť, ale aj ochranné normy veriteľov, zakotvené v zákone o konkurze. Uvedené protiprávne konanie žalobcu a ostatných členov veriteľského výboru predstavuje priamu príčinu vzniku škôd. Žalobca ako zabezpečený veriteľ bude aj v rámci konkurzu uspokojený vo výške 100% a taktiež vo výške 100% by bol uspokojený aj v reštrukturalizácii. Napriek absencii akéhokoľvek rizika, žalobca sa zdržal hlasovania za schválenie záverečného návrhu reštrukturalizačného plánu, čím ho de facto odmietol a tým spôsobil škodu aj ostatným veriteľom.

4 K dovolaniu žalovaného 1/ sa žalobca písomne nevyjadril.

5 Dňa 06.02.2020 bolo dovolaciemu súdu doručené podanie žalovaného 1/, označené ako „Doplnenie informácií významných pre rozhodnutie o dovolaní“, v ktorom dovolateľ oznámil vznesenie obvinenia voči správcovi konkurznej podstaty úpadcu pre obzvlášť závažný trestný čin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona v spojení so žalobou o náhradu škody voči JUDr. Matúšovi Boľošovi, v súvislosti s prevodom akcií obchodnej spoločnosti Europa SC ZV a.s., so sídlom Námestie SNP 63, Zvolen, ktoré tvorili majetok podliehajúci konkurzu, vedenému na majetok úpadcu a začatie trestného stíhania pre obzvlášť závažný zločin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 4 písm. a/ Trestného zákona, pričom skutok, pre ktorý sa toto trestné stíhanie vedie, sa týka zmluvy o predaji podstatnej časti majetku patriaceho k podniku z 22.10.2019.

6 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podala včas strana, zastúpená v súlade s § 429 ods. 1 CSP, v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP) bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP a contrario) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7 V priebehu dovolacieho konania žalobca predložil dovolaciemu súdu návrh na zmenu žalobcu a zmluvu o postúpení pohľadávky z 22.02.2019, na základe ktorej žalobca ako postupca postúpil svoju pohľadávku (ktorej určenie je predmetom tohto sporu) spoločnosti Cod SPV 3, s.r.o. ako postupníkovi. Podaním z 8.12.2020 postupník oznámil dovolaciemu súdu, že súhlasí so svojím vstupom do konania na miesto žalobcu.

7.1 Na konanie na dovolacom súde sa primerane použijú ustanovenia o konaní pred súdom prvej inštancie, ak tento zákon neustanovuje inak (§ 438 ods. 1 CSP). Na dovolacie konanie sa nepoužijú ustanovenia o pristúpení subjektov, o zmene a späťvzatí žaloby a o vzájomnej žalobe (§ 438 ods. 2 CSP).

7.2 Podľa ustanovenia § 80 ods. 1 CSP, ak po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná, môže žalobca navrhnúť, aby do konania na jeho miesto alebo na miesto žalovaného vstúpil ten, na koho boli tieto práva alebo povinnosti prevedené alebo na koho prešli.

7.3 Podľa ustanovenia § 80 ods. 2 CSP, súd vyhovie návrhu podľa odseku 1, ak sa preukáže, že po začatí konania došlo k prevodu alebo prechodu práva alebo povinnosti, a ak s tým súhlasí ten, kto má vstúpiť na miesto žalobcu. Právne účinky spojené s podaním žaloby zostávajú zachované.

7.4 Konanie o zmene sporovej strany je charakteristické dispozičným princípom, t. j. o zmene sporovej strany je možné rozhodnúť len na základe návrhu žalobcu. Pri rozhodovaní o takomto návrhu súd musí skúmať, či sú splnené zákonné podmienky v zmysle ustanovenia § 80 CSP. Sú nimi: návrh na zmenu subjektu podaný žalobcom, preukázanie, že po začatí konania nastala právna skutočnosť, s ktorou sa spája prevod alebo prechod práv alebo povinností, o ktorých sa koná a subjekt, ktorý má do konania vstúpiť, musí so svojim vstupom do konania vyjadriť súhlas.

7.5 Podľa § 25 ods. 5 ZKR, len čo uznesenie o vstupe do konkurzného konania nadobudne právoplatnosť, súd bezodkladne zverejní oznam o nadobudnutí právoplatnosti tohto uznesenia v Obchodnom vestníku. Od zverejnenia tejto skutočnosti v Obchodnom vestníku môže práva spojené s nadobudnutou pohľadávkou v konkurznom konaní vykonávať jej nadobúdateľ.

7.6 V posudzovanom prípade ide o spor o určenie popretej pohľadávky (incidenčný spor), v ktorom žalobca a žalovaný 1/ sú konkurznými veriteľmi toho istého úpadcu, pričom žalovaný 1/ poprel pohľadávku, ktorú si do konkurzu na majetok úpadcu prihlásil žalobca. Aktívne vecne legitimovaným na podanie žaloby o určenie popretej pohľadávky je len veriteľ, ktorý si svoju pohľadávku proti úpadcovi uplatnil prihláškou, pričom správca alebo iný veriteľ prihlásenej pohľadávky túto pohľadávku poprel. S poukazom na uvedené dovolací súd okrem skúmania, či sú splnené zákonné procesné podmienky v zmysle ustanovenia § 80 CSP, ďalej zisťoval, či je splnená aj zákonná podmienka v zmysle ustanovenia § 25 ods. 4 a 5 ZKR, t. j. či postupník Cod SPV 3, s. r. o. sa stal novým konkurzným veriteľom pohľadávky prihlásenej pôvodným veriteľom (žalobcom) a či v dôsledku uvedenej skutočnosti pôvodnému veriteľovi (žalobcovi) zanikli práva spojené s prihlásenou konkurznou pohľadávkou. Podľa názoru dovolacieho súdu, pokiaľ by sa postupník Cod SPV 3, s. r. o. nestal novým konkurzným veriteľom predmetnej pohľadávky, nemohol by si uplatňovať žiadne práva spojené s predmetnou pohľadávkou nielen v konkurze, ale ani v predmetnom incidenčnom spore, pretože z hľadiska hmotného práva by postúpenú pohľadávku síce vlastnil, avšak nedošlo by k procesnej zmene v osobe konkurzného veriteľa, ktorá nastáva až momentom zverejnenia oznamu o nadobudnutí právoplatnosti uznesenia konkurzného súdu o vstupe nového veriteľa do konkurzného konania v Obchodnom vestníku (§ 25 ods. 5 ZKR). V danom prípade oznámenie o nadobudnutí právoplatnosti uznesenia, ktorým konkurzný súd rozhodol o vstupe nového konkurzného veriteľa, bolo zverejnené v Obchodnom vestníku dňa 18.06.2019, teda uvedeným okamihom pôvodnému veriteľovi (žalobcovi) zanikli práva konkurzného veriteľa vo vzťahu k ním prihlásenej a popretej pohľadávkou (určenie ktorej je predmetom sporu), pričom novým konkurzným veriteľom vo vzťahu k uvedenej pohľadávkou sa stal postupník Cod SPV 3, s.r.o. Vzhľadom na splnenie procesných podmienok v zmysle § 80 CSP, ako aj osobitnej procesnej podmienky v zmysle ustanovenia § 25 ods. 4 a 5 ZKR, dovolací súd rozhodol tak, že navrhnutú zmenu na strane žalobcu pripustil.

8. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku.

8.1 Podľa ustanovenia § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Dovolanie podľa CSP nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Toto právo, súčasťou ktorého je tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie sa v civilnom sporovom konaní zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky podmienky, za existencie ktorých môže súd konať a rozhodnúť vo veci. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z ustanovení § 420 písm. f/ CSP a § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

8.2 Podľa ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

8.3 Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

8.4 Podľa ustanovenia § 432 ods. 1 CSP, dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci.

8.5 Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (odsek 2 vyššie citovaného ustanovenia).

9. Vo vzťahu k ustanoveniu § 420 písm. f/ CSP dovolateľ namietal nedostatočné vykonanie dokazovania súdom prvej inštancie, ktorý nevykonal dokazovanie pripojením súdneho spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Cbi/1/2017 vo vzťahu k preukázaniu porušenia povinnosti žalobcu, vzniku škody a príčinnej súvislosti medzi porušením povinnosti a škodou a taktiež nevykonal dokazovanie výsluchom žalovaných k otázkam príčinnej súvislosti medzi porušením právnej povinnosti žalobcu a vznikom škody.

9.1 Pojem „právo na spravodlivý proces“ v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP nahradil doterajší pojem „odňatie možnosti konať pred súdom“ v zmysle ustanovenia § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle § 420 písm. f/ CSP sú a) zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b) nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ CSP zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktorý sa vymyká zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnomu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky (ďalej aj „Ústava SR“). Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k § 237 ods. 1 písm. f/

OSP a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

9.2 Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

9.3 Pokiaľ dovolateľ namieta nedostatočné vykonanie dokazovania, resp. nesprávne vyhodnotenie dôkazov dovolací súd uvádza, že strany sporu v civilnom sporovom konaní majú právo označiť alebo predložiť dôkazy na preukázanie ich tvrdení, avšak súd rozhoduje o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 CSP). Civilný sporový poriadok upravuje zásadu voľného hodnotenia dôkazov v § 191 ods. 1 CSP, v zmysle ktorej dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo. V civilnom sporovom konaní je súd povinný zvážiť, ktoré dôkazy je povinný vykonať, pričom dôvodnosť návrhov strán sporu na doplnenie dokazovania posudzuje so zreteľom, či a v akom rozsahu je potrebné doplniť doterajší stav dokazovania. Nevykonanie dôkazu navrhnutého stranou sporu, resp. vykonanie iného dôkazu na zistenie skutkového stavu veci nemožno považovať za postup, ktorým by súd strane sporu odňal možnosť konať pred súdom (R 6/2000). Platí to aj o takom dôkaze, ktorý strana sporu zo svojho subjektívneho pohľadu považuje za dôležitý. Rozhodovanie o tom, ktoré z navrhnutých dôkazov budú vykonané, patrí výlučne na posúdenie súdu, a nie strany sporu (§ 185 ods. 1 CSP). Ak teda v priebehu civilného sporového konania súd nevykonal všetky navrhnuté dôkazy (výsluch žalovaných, pripojenie spisu Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 31Cbi/1/2017) na zistenie skutkového stavu, nezakladá to vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože to nemožno považovať za znemožnenie uplatnenia procesných práv, ktoré strana mohla uplatniť, avšak v dôsledku procesného postupu súdu z nich bola vylúčená.

9.4 Rovnako dovolateľom namietaná neúplnosť, resp. nesprávnosť skutkových zistení vo vzťahu k jednotlivým náležitostiam náhrady škody, ktorej zaplatenia sa žalovaný 1/ domáha v inom spore vedenom na Okresnom súde Banská Bystrica pod sp. zn. 31Cbi/1/2017, nepredstavuje vadu, ktorá by v rozhodovacej praxi NS SR bola považovaná za vadu konania v zmysle § 420 písm. f/ CSP, pretože ak k takejto vade v súdnom konaní dôjde, nie je ňou znemožnená realizácia procesných oprávnení strany. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že nie je „treťou inštanciou“, ktorá by bola oprávnená opätovne preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu a konanie, ktoré mu predchádzalo. V dovolacom konaní nie je dovolací súd oprávnený preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože (na rozdiel od súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu) v dovolacom konaní je dokazovanie vylúčené, okrem preukazovania včasnosti a prípustnosti dovolania (§ 442 CSP). Dovolaním sa preto nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvej a druhej inštancie a ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania.

9.5 Podľa názoru dovolacieho súdu, procesný postup odvolacieho súdu, ale aj súdu prvej inštancie prebiehal v zmysle právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku (na súde prvej inštancie, keďže žaloba bola podaná v roku 2010) a Civilného sporového poriadku, účinného od 1. júla 2016 (na súde prvej inštancie, ktorý vo veci rozhodol 17. apríla 2018 a na odvolacom súde, ktorý vo veci rozhodol 27. marca 2019). Žalovaný 1/ mal možnosť zúčastniť sa na úkonoch súdu prvej inštancie a proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie podať odvolanie, čo aj urobil. Skutočnosť, že dovolateľ sa nestotožňuje

s právnym názorom všeobecného súdu, ktorý nevykonal všetky ním navrhnuté dôkazy, nemôže viesť k záveru o nepreskúmateľnosti, zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia odvolacieho súdu. Procesným postupom súdov oboch inštancií nedošlo k tomu, že by súdy znemožnili žalovanému 1/, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že by tým došlo k porušeniu práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces tak, ako to predpokladá ustanovenie § 420 písm. f/ CSP. Len pre úplnosť dovolací súd poznamenáva, že rovnakú námietku uplatnil žalovaný 1/ aj v odvolaní, pričom odvolací súd sa v odôvodnení svojho rozhodnutia s ňou vysporiadal a odôvodnil, prečo považoval za správny názor súdu prvej inštancie, ktorý nevykonal dôkazy navrhnuté žalovaným 1/ (pripojenie spisu sp. zn. 31Cbi/1/2017 a výsluch žalovaných).

9.6 Dovolací súd sa nestotožňuje s názorom dovolateľa, že v predmetnom spore mal súd prvej inštancie ako aj odvolací súd „sám od seba“ prihliadať na skutočnosti zistené súdom v inom konaní sp. zn. 31Cbi/1/2017, nakoľko ide o skutočnosti známe súdu z jeho činnosti v zmysle § 186 ods. 1 CSP. Za skutočnosti, o ktorých sa súd dozvedel v rámci svojej činnosti treba považovať také skutočnosti, ktoré sú zachytené v súdnych spisoch, pričom majú opodstatnenie pre procesné rozhodnutia súdu (ustanovenie opatrovníka strane sporu, ktorá ho mala ustanoveného v iných konaniach, nepripustenie určitej osoby ako občianskeho zástupcu strany sporu a podobne). Každý spor je iný, osobitý (aj keď vo viacerých sporoch môžu vystupovať tí istí účastníci), pričom súd v každom konkrétnom spore rozhoduje na základe ním zisteného skutkového stavu. Skutkovým základom súdneho rozhodnutia je súhrn skutkových zistení, ku ktorým súd dospel v priebehu konania. K skutkovým zisteniam súd dospieva posúdením (vyhodnotením) skutkových poznatkov, ktoré získava najmä dokazovaním. Dôkaz slúži na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých nesie účastník dôkazné bremeno. Dôkazným prostriedkom je najmä výsluch strany, výsluch svedka, listina, odborné vyjadrenie, znalecké dokazovanie a obhliadka. Spôsob vykonávania dokazovania a vykonania alebo nevykonania toho-ktorého dôkazného prostriedku však určuje súd v závislosti od toho, či jeho vykonanie je relevantné a efektívne pre rozhodnutie sporu vo väzbe aj na ďalšie dôkazné prostriedky, ktoré boli vykonané a či tieto sú postačujúce pre rozhodnutie sporu po vecnej stránke. Aj podľa názoru dovolacieho súdu, pripojenie spisu z iného konania v inej právnej veci (hoci medzi tými istými účastníkmi) samo o sebe nepredstavuje dôkazný prostriedok preukazujúci tvrdenie žalovaného 1/ o existencii pohľadávky titulom náhrady škody v predmetnom spore o určenie popretej pohľadávky, nakoľko obsahom každého súdneho spisu, zachyteného v písomnej forme, je celý súhrn procesných úkonov súdu a strán sporu, zápisnic o obsahu pojednávania, znaleckých posudkov a podobne, ktoré ako celok nie je možné a ani efektívne vykonať ako dôkaz na pojednávaní súdu v inej veci. Je povinnosťou tej-ktorej strany sporu na preukázanie svojho tvrdenia označiť alebo predložiť konkrétny dôkaz, ktorým je možné a efektívne jeho tvrdenie preukázať. Za takýto dôkaz dovolací súd nepovažuje pripojenie spisu z iného konania, pretože v súdnom spore súd namiesto strany nemôže určovať, ktorý dôkazný prostriedok, vykonaný v inom súdnom konaní, ktorého obsah je zachytený v súdnom spise, preukazuje tvrdenie strany sporu v tom-ktorom prejednávacom spore, nakoľko by tým v spore zvýhodnil jednu stranu sporu oproti inej strane sporu, čo je neprípustné, keďže strany sporu majú v konaní rovné postavenie (uplatňuje sa princíp rovnosti sporových strán).

10. Dovolateľ ďalej založil prípustnosť dovolania na ustanovení § 421 ods. 1 písm. b/ CSP. Nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, že konaním žalobcu ako člena veriteľského výboru, ktorý sa zdržal hlasovania o reštrukturalizačnom pláne, nedošlo k porušeniu povinnosti člena veriteľského výboru podľa § 127 ods. 4 ZKR, keďže hlasovanie člena veriteľského výboru o schválení alebo neschválení reštrukturalizačného plánu je výkonom práva, ktorým nemôže dôjsť k porušeniu povinnosti člena veriteľského výboru. Podľa názoru dovolateľa, protiprávnym odmietnutím plánu reštrukturalizácie žalobcom a ostatnými členmi veriteľského výboru a následným začatím konkurzného konania na úpadcu dochádza k masívnemu znehodnoteniu obchodných podielov žalovaných. Konanie, resp. nekonanie členov veriteľského výboru (teda aj žalobcu) je protiprávnym úkonom a priamou príčinou vzniku škody, ktorá bezpochyby vznikne v dôsledku znemožnenia úpadcovi pokračovať v podnikateľskej činnosti, ako aj zmarením projektov ako podnikateľských aktivít úpadcu alebo spriaznených spoločností, ktoré by vygenerovali zisk. Poukázal na § 127 ods. 4 ZKR podľa ktorého sú členovia veriteľského výboru povinní postupovať v spoločnom záujme všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok. Podľa názoru dovolateľa, rozhodnutie súdov záviselo od vyriešenia dvoch právnych otázok,

ktoré neboli v praxi dovolacieho súdu vyriešené (viď bod 3.4 odôvodnenia tohto uznesenia).

10.1 O tom, či je daná prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP rozhoduje dovolací súd výlučne na základe dôvodov uvedených dovolateľom. Pokiaľ dovolateľ vyvodzuje prípustnosť dovolania z vyššie citovaného ustanovenia, má viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (§ 440 CSP) kľúčový význam v tom zmysle, že posúdenie prípustnosti dovolania v tomto prípade závisí od toho, ako dovolateľ sám vysvetlí (konkretizuje a náležite doloží), že rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia dovolateľom označenej právnej otázky a že ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje toto ustanovenie. Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu, je procesnou povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a označiť v dovolaní náležitým spôsobom právnu otázku zásadného právneho významu, od vyriešenia ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a ktorá ešte v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu nebola riešená. V dôsledku spomenutej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom. Ak v dovolaní absentuje uvedené vymedzenie, súd nevyvíja procesnú iniciatívu smerujúcu k doplneniu dovolania (uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo/206/2016 z 26.09.2017, sp. zn. 3Cdo/52/2017 z 08.06.2017).

10.2 Aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí ísť - okrem vyššie uvedených podmienok - o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Obchodného zákonníka, Občianskeho zákonníka, Zákonníka práce), ako aj otázka procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Otázka relevantná v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP musí byť zároveň riešená odvolacím súdom, pričom odvolací súd na jej riešení musel založiť svoje rozhodnutie a musí ísť o otázku zásadného právneho významu. Aj za účinnosti nového civilného predpisu je opodstatnené konštatovanie, že otázkou zásadného právneho významu je otázka, ktorá je významná nielen pre prerokovávanú právnu vec (spor), ale aj zo širších hľadísk, najmä z hľadiska celkovej rozhodovacej praxe všeobecných súdov Slovenskej republiky (sp. zn. 1Cdo/132/2009, sp. zn. 2Cdo/71/2010, sp. zn. 4Cdo/151/1998, sp. zn. 7Cdo 117/2011). Prípustnosť dovolania nastáva vtedy, ak dovolací súd sám dospeje k záveru, že rozhodnutie odvolacieho súdu, resp. ním riešená právna otázka po právnej stránke zásadný význam skutočne má. V tomto smere nie je relevantný subjektívny názor dovolateľa.

10.3 Podľa názoru dovolacieho súdu, dovolanie podané žalovaným 1/ podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. b/ CSP nespĺňa kritériá v zmysle vyššie uvedených odsekov.

10.4 Dovolací súd v nadväznosti na kritériá prípustnosti dovolania podaného podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP zdôrazňuje, že toto ustanovenie predpokladá, že právnu otázku dovolací súd doposiaľ neriešil, pričom je žiadúce, aby ju ako najvyššia súdna autorita vyriešil. Prípustnosť dovolania pritom (vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi) závisí od toho, ako dovolateľ konkrétne vymedzí/specifikuje právnu otázku, ktorú dovolací súd vo svojej rozhodovacej praxi doposiaľ neriešil.

10.5 Dovolací súd upriamuje pozornosť na to, že predmetom je incidenčný spor, v rámci ktorého sa žalobca ako konkurzný veriteľ, ktorého pohľadávka prihlásená v konkurznom konaní prihláškou bola popretá žalovaným 1/ ako ďalším konkurzným veriteľom, domáha určenia, že jeho pohľadávka je oprávnená čo do právneho dôvodu, vymáhateľnosti, výšky, poradia, zabezpečenia zabezpečovacím právom a poradia zabezpečovacieho práva, s právom na oddelené uspokojenie. Rozhodujúcim (kľúčovým) pre rozhodnutie sporu čo do merita veci bolo (tak ako uviedol súd prvej inštancie, ako aj odvolací súd), či dôvod uvedený žalovaným 1/ v popieracom prejave zakladal dôvod na vylúčenie pohľadávky žalobcu z uspokojenia z majetku úpadcu v konkurze (rozhodnutie NS SR sp. zn. 3Obdo/70/2016 z 30.01.2017). Žalovaný 1/ v popieracom prejave namietal, že pohľadávka žalobcu zanikla započítaním. Po preskúmaní veci na základe odvolania podaného žalovaným 1/ odvolací súd dospel k záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal, že žalovaná 2/ mala proti žalobcovi pohľadávku titulom

náhrady škody, v dôsledku čoho žalovaná 2/ nemohla platne a účinne postúpiť spoločnosti REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica pohľadávku proti žalobcovi, keďže postúpená môže byť iba existujúca pohľadávka, a teda spoločnosť REAL IB, s.r.o. nemala proti žalobcovi pohľadávku, ktorú by mohla použiť na započítanie.

10.6 Podľa názoru dovolacieho súdu, rozhodnutie odvolacieho súdu (ktoré spolu s rozhodnutím súdu prvej inštancie tvorí jeden celok) vôbec nespočíva na vyriešení dvoch právnych otázok, ktoré dovolateľ špecifikoval v dovolaní (časť II. ods. 16 písm. a/ a písm. b/). Dovolateľom nastolené otázky sa týkajú povinnosti členov veriteľského výboru v rámci reštrukturalizácie a sú upravené v § 127 ZKR, pričom z § 127 ods. 4 ZKR vyplýva, že člen veriteľského výboru je povinný konať v spoločnom záujme všetkých veriteľov prihlásených pohľadávok. Priebeh schvaľovacej schôdze, spôsob hlasovania na schvaľovacej schôdzi a potrebný počet hlasov na schválenie plánu upravuje ZKR v § 147 a § 148. V prípade, ak by reštrukturalizačný plán bol aj prijatý schvaľovacou schôdzou, je potrebné, aby ho následne schválil konkurzný súd (§ 151 ZKR). Námietky dovolateľa v časti II. dovolania vo vzťahu k § 421 ods. 1 písm. b/ CSP a otázky vymedzené dovolateľom v dovolaní sa týkajú procesu reštrukturalizácie, v rámci ktorej bol schvaľovaný plán reštrukturalizácie, pričom k jeho schváleniu nedošlo, a to podľa názoru žalovaného 1/ z dôvodu, že žalobca sa zdržal hlasovania. Reštrukturalizačné konanie (rovnako ako konkurzné konanie) predstavuje nespornú formu konania, v ktorom vykonáva dohľad reštrukturalizačný (konkurzný) súd. V incidenčnom spore o určenie popretej pohľadávky (ktoré je sporovým konaním) súd nemôže posudzovať otázky týkajúce sa postupu a záujmov členov veriteľského výboru pri hlasovaní o schválení reštrukturalizačného plánu, pretože posudzovaním týchto otázok sa zaoberá súd, na ktorom je vedené reštrukturalizačné konanie. Kladná alebo záporná odpoveď na dovolateľom vymedzené právne otázky, ktoré sa týkajú hlasovania a záujmov veriteľov pri hlasovaní o schválení reštrukturalizačného plánu, by nemala žiadny vplyv na rozhodnutie predmetného incidenčného sporu o určenie pravosti žalobcom prihlásenej pohľadávky, pretože dovolateľom vymedzené právne otázky nemajú žiadnu relevanciu vo vzťahu k preukázaniu existencie pohľadávky žalovanej 2/ na náhradu škody. Keďže v rámci prejudiciálneho posúdenia otázky, či žalovaná 2/ mala proti žalobcovi pohľadávku titulom náhrady škody, ktorá mohla byť následne započítaná na základe jednostranného započítacieho úkonu spoločnosti REAL IB, s.r.o. Banská Bystrica dňa 18.03.2016, súdy oboch inštancií dospeli k záveru, že žalovaný 1/ nepreukázal, že žalovaná 2/ mala proti žalobcovi pohľadávku titulom náhrady škody, dospel k záveru, že neexistujúca pohľadávka nemohla byť postúpená a následne započítaná dňa 18.03.2016, v dôsledku čoho dôvod popretia žalobcom prihlásenej pohľadávky (ktorej určenie je predmetom tohto sporu) nebol dôvodný a opodstatnený. Právna otázka, riešenie ktorej nemalo určujúci význam pre rozhodnutie odvolacieho súdu (vyriešenie ktorej nevedlo k záverom vyjadreným v rozhodnutí odvolacieho súdu) nemôže byť považovaná za otázku zásadného právneho významu, na ktorej by spočívalo rozhodnutie odvolacieho súdu, a teda nemôže byť považovaná za relevantnú v zmysle § 421 ods. 1 písm. b/ CSP.

10.7 Záverom dovolací súd uzaviera, že postupom odvolacieho súdu (ale ani súdu prvej inštancie) nedošlo k vade zmatočnosti v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ CSP, ktorá by zakladala porušenie práva žalovaného 1/ na spravodlivý proces. Dovolací súd preto dovolanie žalovaného 1/ odmietol podľa § 447 písm. c/ CSP. Zároveň dovolanie žalovaného 1/ vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. b/ CSP dovolací súd odmietol podľa § 447 písm. f/ CSP, keďže dovolateľ nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v § 432 ods. 2 CSP.

10.8 Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (§ 451 ods. 3, druhá veta CSP, § 453 ods. 1 v spojení s § 262 ods. 1 CSP). O výške náhrady trov dovolacieho konania žalobcu rozhodne súd prvej inštancie (§ 262 ods. 2 CSP).

10.9 Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu nie je prípustný opravný prostriedok.